

V Ě Ž K A

OBECNÍ OBČASNÍK
– DRUZTOVÁ

121. ČÍSLO

Titulní strana: Pták roku – káně lesní (zdroj: Wikipedie, otevřená encyklopedie)

Tato strana nahoře: SDH Druztová – akce Rozhýbeme Druztovou

ZPRÁVA Z OBECNÍHO ÚŘADU

Dobrý den, vážení spoluobčané.

Toto vydání Věžky byste měli obdržet před velikonočními svátky. Rád bych, abychom si všichni užili tyto svátky v rodinném kruhu a se svými blízkými bez negativních zpráv, přesto, že to bude v omezené míře vzhledem k omezené mobilitě mezi okresy.

Rád bych nastínil akce, které bychom rádi v letošním roce realizovali.

Na jaře dokončíme úpravu venkovního prostranství za stodolní hospůdkou. Jedná se o zatravnění plochy s výsadbou stromů a keřů a osazení herních prvků.

V areálu hřbitova došlo k odstranění mnoho let zaniklých a rozpadlých hrobů, které neměly již svého vlastníka. Místa byla urovňována a připravena pro další možný pronájem. Provedlo se odstranění přerostlých a chorobou napadených tují jak před hřbitovem, tak i uvnitř. Stromy budou nahrazeny jinou výsadbou, převážně keři pro jejich lepší údržbu. Byla podána žádost o dotaci na rekonstrukci objektu márnice, která nyní po opravě fasády kostela vypadá velmi nevzhledně. Návrh oprav byl navržen dle historických fotografií získaných z archivů památkového ústavu a muzea. Doufáme, že se nám podaří získat od Plzeňského kraje, jako každoročně, dotaci na obnovu tohoto objektu, který je kulturní památkou. V areálu hřbitova by mělo dojít i k výměně vchodových vrat a vrátek dle návrhu z roku 1918, který jsme objevili v našem archivu. Na tuto výměnu jsme již letos obdrželi dotaci od Ministerstva zemědělství.

Byla podána žádost na opravu budovy moštárny. Jedná se zejména o opravy uvnitř objektu. Je nutno provést nové rozvody vody, kanalizace, opravy omítek, dlažeb, obkladů, vyměnit zařizovací předměty, okna a dveře, vybavení moštárny a zejména zajistit temperování, aby se nezhoršoval technický stav vzhledem k pouze sezónnímu využívání.

Probíhají opravy i na čistírně odpadních vod, a to na strojní technologii čištění odpadních vod. U strojních zařízení dochází vzhledem k jejich věku od prvního spuštění čistírny do provozu k častým poruchám. Některá těchto zařízení byla vyměněna za nová a jiná budou zaměněna za jiný způsob technologického procesu čištění. Dokončení by mělo proběhnout do června.

Před prázdninami by ještě měla proběhnout oprava komunikace od bývalého KD ke školce a část komunikace ke hřbitovu, kterou jsme přesunuli vzhledem k požadavku zhotovitele spojené s 2. vlnou Covidu-19 s nedostatkem pracovníků. Dále by se přes prázdniny mělo pracovat i ve

školce na opravách společných prostor a jedné třídy.

Dále byly podány žádosti o dotace na pokračování výsadby stromů a keřů a na doplnění stávajících alejí odpočinkovými místy. Připravujeme žádost o dotaci na obnovu a rozšíření dětského hřiště.

Na webových stránkách obce přibyl banner s odkazem na poruchy elektrické energie v obci. Zde přímo uvidíte, o jakou poruchu se jedná, nebo jde o plánovanou odstávku s termínem obnovení dodávky.

Na obecním úřadě již bude možno platit platební kartou. Doufáme, že toto rozšíření bude přínosem i vzhledem k omezení šíření nákazy Covid-19.

Poděkování patří našim hasičům, kteří se podíleli na roznášce respirátorů pro naše seniory, které zajistila a uhradila obec.

Na závěr Vám přeji příjemně strávené svátky, jarní sluníčko a optimismus do života.

Ing. Roman Kohout, starosta

TJ SOKOL DRUZTOVÁ – SOKEŠKY

Už jste někdy hledali kešky? TJ Sokol Druztová připravil pro děti i dospělé hru inspirovanou keškami a nazvali jsme ji **SOKEŠKA**. Každý měsíc bude připravena jedna.

V březnové hře se hráči vydají křížem krážem naší obcí. Výchozím bodem je nástěnka TJ na návsi. Zde je umístěna první z osmi indicií. Z barevných slov, které na jednotlivých zastaveních najdete, složíte tajenku. Pokud budete postupovat správně, dojdete zdárně do cíle, kde je schovaná naše SoKeška. Je to krabička, ve které je zápisník, tužka a drobnosti. Kdo schránku najde, запиše se a může si odnést malou hračku výměnou za jinou.

Každý měsíc bude připravena jedna.

Budeme se snažit u SoKešek nastavovat různé stupně obtížnosti, abychom zaujali jak malé, tak větší děti. A doufáme, že se zapojí i dospělí. Informace

o nové SoKešce budou zveřejněny prostřednictvím Facebooku a umístěny na nástěnce TJ.

A proč jít hledat SoKešky? Je to ideální důvod přinutit se jít na vycházku, která bude mít svůj cíl. Děti mohou mezi sebou soutěžit, kdo ji našel první. Bude to zábava. Pohyb na čerstvém vzduchu dělá zázraky.

Při plánování nás napadl slogan: „Druztovská SoKeška praví, chůzi k pevnému zdraví.“

Lovu SoKešek zdar!

za TJ Sokol Druztová
Jitka Vracovská

ZPRÁVA SDH DRUZTOVÁ

Na začátku se vrátíme do roku 2020, kdy jsme 19. prosince uspořádali Vánoční turnaj ve střelbě (luk, foukačka, vzduchovka). Turnaj byl pro všechny věkové kategorie, zúčastnilo se 12 závodníků ve čtyřech věkových kategoriích.

Dále jsme ještě na konci loňského roku zakoupili dva obleky na likvidaci sršňů a vos, proto kdyby měl někdo z občanů s tímto hmyzem problém, můžete se na nás obrátit.

Nový rok jsme začali akcí „Rozhýbeme Druztovou“, která se konala 1. ledna. Tentokrát to byl netradiční ročník, vzhledem ke stále přetrvávající situaci nouzového stavu a opatření proti covidu, byla připravena jen jedna trasa, na které bylo 15 úkolů, týkající se naší obce. Trasa byla zpřístupněna po celý den a mohli se zúčastnit jak děti, tak dospělí. Někdo šel trasu jen tak, vyplněné úkoly odevzdalo 28 účastníků, na které u hasičárny čekal diplom za účast a pro děti sladká odměna.

23. ledna se měla konat řádná valná hromada sboru, kde se měla zhodnotit práce sboru za uplynulý rok 2020. A protože je stále zákaz shromažďování, valná hromada se řešila emailovou formou informováním členů a zástupců okrsku a okresu.

18. února jsme uspořádali akci Daruj krev ve spolupráci s Transfúzním oddělením Plzeň.

Během února děti doma zpracovávaly svá díla do soutěže Požární ochrana

očima dětí. Celkem jsme za náš sbor na okres odevzdali 4 výtvarné práce ve dvou věkových kategoriích. Teď už můžeme jen držet palce, aby se díla líbila a postoupila v soutěži dále.

Prvního března jsme na žádost obce rozdávali respirátory našim občanům nad 60 let, které pro ně obec zakoupila.

I letos jsme se zapojili do Velikonoční výzvy Vykutálená vajíčka aneb trochu jiné Velikonoce, kterou uspořádal Domeček Hořovice. A jelikož zajců už je dost, tak letos frčí vajíčka. Cílem výzvy je podpořit pozitivní náladu mezi lidmi a propojit v krátkém čase co nejvíce obcí a měst. Najít obec s co největším výskytem vajíček v porovnání s počtem obyvatel, podpořit vytvoření velikonoční výzdoby v naší obci. Do výzvy se můžou zapojit rodiny, či jednotlivci. Stačí vyrobit vajíčko o minimální velikosti 30 cm, materiál a postup je na každém z Vás. Kraslici poté vyfotit a poslat obecní kvočně Emílii Mundlové na email: emiliemundlova@seznam.cz, nebo na FB, či WhatsApp. Vítězná obec či město získá titul KRASLICOV 2021. Fotografie můžete zasílat do pondělí 5. dubna. 14. dubna bude vyhlášen KRASLICOV 2021. Stane se jím Druztová?

Na léto opět plánujeme dva běhy příměstského tábora, oba běhy jsou již teď zcela obsazené, přihlášené děti se mají na co těšit. Již máme téma – na prvním běhu se podíváme do různých světadílů a na druhém se dáme trochu na zcestí. Více prozrazovat nebudu, účastníci se téma včas dozví.

Letošní rok, by měl být pro náš sbor rokem oslav, neboť letos slavíme výročí 100 let od založení sboru, bohužel situace nám zatím neumožňuje cokoliv uskutečnit, tak budeme doufat, že se vše brzy uklidní a nám se to povede oslavit. V plánu máme krom výroční schůze, která k tomu patří den s IZS, předběžně máme domluvený vrtulník z Letecké záchranné stanice Líně, ukázkou Hasičského záchranného sboru Plzeň Košutka, dále ukázkou hasičských psů, a další složky IZS. Oslavující den bychom zakončili posezením u hudby. Tak uvidíme, jak se nám to povede zrealizovat.

Za SDH Druztová Emílie Mundlová

ZPRÁVA MS ZRUČ-DRUZTOVÁ

Dovolte mi, abych Vás seznámil s činností našeho spolku. Jak všichni víte, žijeme v době zákazů a i my máme zákaz se scházet na našich pravidelných schůzích. Co je pro nás dobře, že myslivosti můžeme provozovat. A co se u nás od posledního příspěvku stalo? Ke konci roku nás opustil náhle pan Oldřich Khail. Uspořádali jsme dvě naháňky, kde jsme ulovili dvě

divoká prasata. Na vlastní žádost ukončila činnost Hana Pisáriková. Dne 27. 2. 2021 úspěšně složili zkoušku z myslivosti Lucka Moravcová a Roman Kohout. Na závěr bych chtěl pozvat všechny děti 13. 6. 2021 na Dětský den myslivosti.

Za MS Zruč-Druztová
Jaroslav Navara ml.

CO SE DĚJE U SOVIČEK

V minulém čísle jsem pro všechny doufala v lepší zítřky... Bohužel se zázrak nekoná a i my ve školce se neustále potýkáme s překážkami, které nám do cesty staví Corona. Přes všechna úskalí se nám podařilo ve školce oslavit Vánoce (i když v menším počtu), a pak už děti netrpělivě vyhlížely další pohádkové postavy, které cestovaly kolem naší školky rovnou do kovárny. Byli jimi Kubula a Kuba Kubikula. Spolu s nimi si děti procvičily jazýčky, ale také oblékání a tvary. Venku alespoň napadl sníh, a tak bylo o zábavu postaráno.... Bobování, koulování, stavění sněhuláka i válení se ve sněhu. Nezapomněli jsme ani na ptáčky a každý den jsme jim nasypali semínka a pozorovali jejich hodování u krmítka. Děti je také vyhledávaly v encyklopedii. V knize nás nejvíce zaujal dlask tlustozobý, ale také červanka nebo strakapoud.

Jedinou větší akci v novém roce se pak stal Karneval, na který nás doprovodil pejsek a kočička, a který se vlastně tak trochu pořádal kvůli nim. Pejsek měl totiž svátek a kočička narozeniny, a tak byla veliká oslava plná písniček, soutěží, zábavy a dárečků pro všechny. Při poslechu pohádky Jak pejsek s kočičkou vařili dort jsme zjistili, že ne všechno se dá zamíchat do dortu a že daleko zdravější je třeba ovoce nebo zelenina. Také si děti zařadily s pejskem a schovávaly kočičce jídlo všude, kde se dalo (nahoru, dolů, před, za, vedle). Každé dopoledne cvičily jógu s paní učitelkou, zpívaly nové písničky, vyráběly, kreslily a především si užívaly, že jsou spolu....

Teď už si bohužel zase jen dopisujeme přes počítač a snad se uvidíme za tři týdny. Do té doby ale jistě nebudeme zahálet. Pro děti je připravena spousta nápadů, obrázků i hra do přírody „Hledáme jaro“. Budeme si posílat pozdravy, opět připravíme výzdobu na obecní nástěnky a hlavně: BUDEME SE NA SEBE TĚŠIT!!!!

Všem přeje krásné jarní dny...

Za Sovičky Klára Dörfler

NA DIVOKÉM ZÁPADĚ ...podruhé

V lednu, MĚSÍCI SNĚHU, (i měsíc následující) jsme si sníh užili opravdu dosyta – na zahradě, na louce, na kopci u řeky. Mohli jsme i skvěle stopovat zločince Boba, který se nebezpečně přiblížil k našemu kmeni. Stopy nás zavedly až do westernového městečka a tam... Tam to teda opravdu žilo!

Country tance, bujaré veselí, ale i šarvátky, se kterými si statečný šerif samozřejmě dobře poradil. Nás naučil házet lasem, vyrábět kovbojský klobouk, potrestat nepolepšitelné zločince, ale i odpouštět neúmyslné prohřešky... S kovbojem Lucky Luckem jsme se vydali do Apačského kañonu bojovat za práva indiánů..

Únor, MĚSÍCI HLADU, náš kmen přežil díky velkým zásobám sušeného ovoce a masa z období před zimou. Mohli jsme si i dovolit v tomto měsíci 8x oslavit narozeniny a jmeniny a dokonce i spojit indiánsko-kovbojské hry s karnevalem. Protože rudé i bledé tváře mají svá pravidla, připomněli jsme si zásady slušného a společenského chování.

1. března začal indiánský MĚSÍCI VRAN a zároveň (a opět) distanční výuka předškoláků neboť byly uzavřeny školy, včetně mateřských. V kontaktu s rodiči a malými indiány jsme zůstali i nadále prostřednictvím sociálních sítí. Ráda bych touto cestou ještě jednou poděkovala všem rodičům za úžasnou spolupráci při distanční výuce, za jejich fantazii a nápaditost čímž děti ještě více motivují.

Většina z nich má doma i staršího školáka, takže je to o to náročnější. Velkou pochvalu mají samozřejmě i děti včetně těch nejmladších ze třídy, které se také do úkolů zapojily.

Tentokrát jsme tedy přivítali (jak už je našim zvykem) březen i s rodiči Pozdravem měsíci – jógou. Naučili jsme se další indiánské písmo a sestavili z něj příběhy. Symboly děti vytvořily i venku a „obkreslovaly“ je kamínky. I s jinými přírodninami „kreslily“, počítaly, vytleskávaly slova i je využily při různých pohybových hrách.

Některé aktivity jsme museli odložit – divadlo, sférické kino i plánovanou návštěvu keramické dílny spojenou s vyráběním misek na osení. I tak ale každý doma mohl, dle své fantazie, z různého materiálu (hlíny, modelíny, těsta) zkusit vytvořit svůj vlastní výrobek nebo zasít do květníku semínko oblíbené rostlinky, abychom pak ve školce mohli pozorovat, jak roste ☺

Jaro a velikonoce plánujeme přivítat společným čištěním lesa, básničkami i indiánskou výpravou. Rádi bychom se seznámili s tradicemi indiánského kmene Cora, s proměnami v démony na Velký pátek.

Uvidíme, jak se nám to naše „indiánské jaro“ podaří oslavit.

Jedno ale víme – Jaro určitě přijde!

Ať je krásné a slunečné!

Za malé indiány kmene „EL SOL“ (třída Sluníček)

Atevi Třapatka (Iveta Hyťhová Kučerová)

PS:

Velké poděkování (které mi, bohužel, vypadlo z textu předešlé Věžky, za což se omlouvám) **patří mamince Janě Korelusové za ušití krásných indiánských mošniček pro malé indiány a také Verče Šneberkové za krásné strávené podzimní dopoledne s koňmi.**

Děti byly nadšené nejen hřebelcováním, krmením, ale hlavně projížděkou v terénu ☺

VZPOMÍNKA

Někdy ve druhé polovině šedesátých let se přes naši obec jezdily cyklistické závody na okruhu Senec – Druztová – Dolany – Žichlice – Hromnice – Česká Bříza – Zruč – Senec, U Drudíků, kde byl start i cíl.

Na naší návsi bývalo plno diváků, hlavně dětí, i já jsem býval většinou přítomen.

Jednou při závodech dorostu jsem při průjezdu pelotonu z hloučku dívek zaslechl: „Já fandím jedenáctce, ten je hezký.“ Když závodníci projeli naposledy Druztovou, většina z nás sedla na kola a kolem kovárny a „Ptáčkovu lomečku“ honem na dojezd ke Drudíkům.

Cílovou čarou projelo jako první číslo 11, tehdy závodník Spartaku Dobruška, později Dukly Brno. Byl vynikajícím československým reprezentantem, účastník mistrovství světa, olympijských her a vítěz tehdy velmi slavného a prestižního Závodu míru – Vlastimil Moravec.

sepsal Jaroslav Bujet

PTÁK ROKU

Pro tento rok byl ptákem roku vyhlášen dravec – **káně lesní**.

Na délku měří přes půl metru s rozpětím jeden a čtvrt metru. Je zavalitý, s širokými křídly, krátkým a širokým ocasem. Létá poněkud těžkopádně, často plachtí a krouží. Zbarvení je velmi variabilní. Příbuzná káně rousná (má opeřené stojáky až po prsty) k nám zalétá v zimě ze severní Evropy. Samice dravců a sov jsou větší než samci. Káně lesní žije v celé Evropě, vyskytuje se i ve střední Asii a na Dálném východě. Naše populace je stálá až potulná, někteří jedinci táhnou před zimou na jih. Dožívají se třinácti až patnácti let. Maximální věk činil 25 let. Káně je velice užitečný pták. Jeho potravou jsou z 90 % hlodavci. Dříve se nazýval káně myšilov, slovensky se jmenuje myšiak. Svoji kořist vyhlíží na vyvýšených stanovištích – stromy, sloupy, kameny. Dokáže na krátkou chvíli v letu třepotat na jednom místě. Jeho schopnost ulovit zdravého zajíce či bažanta je velice omezená. Sokolníci ho proto k lovu nepoužívají. Pověst si asi pokazil požíráním uhynulých zvířat. Ty ale neulovilo káně. Určitě si nezaslouží prach a broky, nebo otrávenou návnadu. Naopak je nutno mu pomoci – omezit používání chemických prostředků v zemědělství, zřizování „berlíček“, nerušit v okolí hnízda.

Káně lesní je vznešený dravec, který patří do naší přírody. Je okrasou naší krajiny nejen svým vzhledem při kroužení, ale i svým hlasem.

Jiří Folk

ZAJÍMAVOSTI (VÝPISY) Z OBECNÍ KRONIKY OBCE DRUZTOVÁ

1937

Cyklistické hlemýždí závody

27. června 1937 uspořádal Klub dělnických cyklistů (K. D. C.) v Druztové hlemýždí závody přes rybník uprostřed obce. Přes vodu byla utvořena úzká lávka a úkolem závodníků jest tuto primitivní lávku co možno nejvolnějším tempem přejeti. Vítězem je vždy ten, kterému přejetí lávky nejdéle trvá. Závody poskytly divákům hojné zábavy, zvláště ve chvílích, kdy závodník ve snaze co nejvíce jízdu zvolnit, ztratil rovnováhu a zřítíl se i s kolem do vody. Ke konci byly závody ještě zpestřeny žertovnou hrou, ve které snažila se jedna osoba převézt na trakaři osobu druhou přes úzkou lávku, zatím co jiný opět ze druhé strany šel současně proti nim. Poněvadž na úzké

lávce se nemohli vyhnout a žádný nechtěl zpět, nastala uprostřed lávky komická tahanice a hádka, která skončila zřícením všech zúčastněných i s trakařem do rybníka. Žertovné scény jež ve vodě následovaly, byly zvýšeny efektními obleky a klobouky. V této atrakci se nejvíce vyznamenali místní občané p. V. Štrunc (t.zv. Kupeček) a p. Brůha.

Zřízení telefonu v obci

Dne 3. listopadu 1937 zaslal obecní úřad ředitelství pošt a telegramů v Praze obnos 8.619 Kč na zřízení obecního telefonu v Druztové. K tomuto účelu přispěje zemský úřad částkou 5.025 Kč a tou samou částkou přispěje rovněž okresní úřad.

Výčep piva

V roce 1937 vypilo se v Druztové celkem 78 300 l piva. Z celkového množství vytočeného a v lahvích prodaného piva připadá na:

hostinec Vojtěcha Frankla	29 250 l
hostinec Markéty Hauznerové	32 750 l
prodejna Marie Navarové	14 900 l
prodejna Zpč. kons. družstva	1 400 l

V roce 1938 se vypilo v obci Druztová celkem 87 770 l piva.

1947

Studna na hřbitově

Pozůstali, příbuzní a přátelé těch, kteří na zdejším hřbitově spí svůj věčný sen, měli značnou práci s udržováním jejich hrobů. Pro vodu k zalévání květin chozeno do potoka, protékajícího údolím pod hřbitovem. To bylo obtížné zvláště pro staré osoby. Proto pomýšleno na odpomoc; buď zřídit na hřbitově nádrž a čerpat do ní vodu přímo z potoka, nebo zřídit na hřbitově studnu a pumpu. Zvítězil návrh druhý. Práce začala 26. srpna 1947 a skončena 2. října 1947. Celkový náklad činil 27.842 Kčs.

Sucho a neúroda

Rok 1947 byl velmi suchý. Tak suchý, že v obci nebylo pamětníka podobného roku. Následek sucha byla malá sklizeň obilí a brambor. Nedostatek píce a krmiva způsobil, že hospodáři omezili stav svého dobytka na nejnnutnější míru. Počátkem roku bylo v obci 124 kusů hovězího dobytka, ale koncem roku už jen 93 kusy.

z kroniky vybral Ing. Josef Kohout

PŘÍCHOD DO JIŽNÍ AFRIKY

Jak už jsem se v minulém článku zmínil, přiletěl jsem do Jihoafrické republiky 9. února 1969. Letadlo společnosti Lufthansa přistálo na letišti v Johannesburgu v 5 hodin ráno a teplota na letišti už byla 31 stupňů Celsia. Celý ten příchod do JAR byl tak nějak šok na můj systém – tělesně a psychicky také. Ocitnul jsem se v jiném světě – jiná polokoule (jižní, příroda tady jede opačně od severní polokoule – když je v Evropě zima, tady na jižní polokouli je léto), jiné počasí (JAR má v průměru 298 slunečných dní každý rok a slunečný den je kvalifikován jako každý den, kdy slunce svítí minimálně 7,5 hodiny každý den). Nadmořská výška Plzně je tak nějak okolo 340 m nad mořem a Johannesburg je 1800 metrů nad mořem – výše, než Vaše Sněžka. JAR má velkou rozlohu, je asi tak 16x větší než je Česká republika. Pokrývá jižní část afrického kontinentu, západní pobřeží je omýváno Atlantickým oceánem (studená voda, kterou sem přináší Benguela proud z jižního pólu, a východní pobřeží je omýváno Indickým oceánem – teplý Agulhas proud, který přináší teplou vodu z rovníkových oblastí Indického oceánu. Kapské Město (na jihu JAR) se nachází na padesáté rovnoběžce na jižní polokouli jako je Praha, na padesáté rovnoběžce na severní polokouli. Severní část JAR je nad rovnoběžníkem Kozoroha, čili dost blízko k rovníku. Příroda je hodně rozdílná, od tropických pralesů na pobřeží Indického oceánu do polopouště ve středu JAR, do nejstarší pouště na světě (Nabib na západní části země), až na velkou náhorní plošinu, kde je většinou savana.

Pár slov o historii Jižní Afriky:

JAR měla v době mého příchodu zhruba 30 milionů oficiálních obyvatel, smíšenina lidských ras – asi 22 milionů černých, zbytek byli bílí, barevní (míšenci jiných ras a bílých) a také Indové a Číňané, které sem majitelé plantáží cukrové třtiny přitáhli z Indie a z Číny začátkem dvacátého století. Asi před 150 lety sem Holanďané také přivezli hodně obyvatel z Malajsie, jako pracovní sílu na farmách, protože černou rasu považovali za nespolehlivou a línou.

Původní obyvatelé jižního kontinentu Afriky v době, kdy se tady objevili bílí lidé (patnácté století) byli pouze Hotentoti a Křováci. Hotentoti byli většinou pasteveci a Křováci byli nomádi a lovci. Žádná černá rasa na jižním cípu Afriky v té době nebyla, ti se sem začali stahovat ze středu afrického kontinentu téměř ve stejnou dobu, kdy se bílí lidé začali roztahovat z jižního cípu Afriky do vnitrozemí.

Hotentoti jako rasa (měli hnědo-žlutou pokožku a byli více vyspělí než Křováci) téměř zmizeli, byli většinou zdecimováni nemocemi, které sem bílí lidé přinesli, a které Hotentoti do té doby neznali – neštovice, tuberkulóza, chřipky, atd. Zbytek rasy Hotentotů se smísil s jinými rasami (běloši, černí, Malajci) a jsou dnes považováni za „barevné“. Křováci se zachovali jako nezávislá rasa do

dnešní doby, ale ve velice malém počtu a většinou žijí v JAR v polopoušti Kalahari a v Botswaně. Mnoho z nich se také smísilo s jinými rasami, ale doposud si některé kmeny udržují jejich unikátní jazyk a způsob života. O klasifikaci populace JAR v době, kdy jsem přišel do JAR, se zmíním později.

První běloši se objevili na jižním cípu afrického kontinentu v roce 1460 (krátce po tom, kdy zemřel Jan Žižka v roce 1424). Byli to Portugalci na jejich výzkumné plavbě do Indie a do Indonésie. Diego Cao, Bartolomeu Dias a jiní Portugalci se zastavili na jižním cípu afrického kontinentu, aby si nabrali nové zásoby pitné vody a jídla na jejich dlouhé plavby. Zanechali na východním a na západním pobřeží afrického kontinentu několik kamenných křížů a plavili se dál. Jiný Portugalec, Antonio Da Saldanha se zastavil v roce 1503 v zátoce, kde je dnes Kapské Město, vylezl na Stolovou horu a zase jel dál do Indonésie. Další Portugalec, Francisco D'Almeida, se také zastavil v zátoce dnešního Kapského Města v roce 1510, vrhnul se do boje s místním kmenem Khoikhoi (Hotentoti) a byl zastřelen šípem a zemřel. Od té doby se Portugalské lodě vyhýbaly zátoce dnešního Kapského Města, protože považovali místní obyvatelstvo za nebezpečné.

V roce 1594 se první anglický výzkumník, James Lancaster, objevil na jižním cípu kontinentu s jeho lodí a začal obchodovat s místními kmeny Hotentotů bez bojů a válek.

Duch East-India Company (Holandská Východo-Indická Společnost) byla založena v Holandsku v roce 1595 a jejich lodě se pravidelně zastavovaly na jejich plavbách do Indie a Indonésie a stavěly se vždy v zátoce Table Bay dnešního Kapského Města, aby nabrali čerstvé zásoby vody a potravin. Hotentoti jim ty zásoby prodávali a vyvíjel se výměnný obchod, výnosný pro obě strany. Holanďané si ale uvědomovali, že by vlastně měli tu jejich „zastávku“ v Africe položit na více oficiální postavení. Jan Van Riebeeck byl ustanoven v roce 1652 jako první guvernátor Table Bay (Kapská zátoka) a přitáhnul tam asi tak se 150 Holanďany, kteří se tam usídlili, postavili si jejich domy, založili farmy a prostě „zakotvili“ na jihu afrického kontinentu, kde nejenom zajistili čerstvé zásoby pro lodě jejich Holanské Východo-Indické Společnosti, ale začali také aktivně kolonizovat Africký kontinent z jihu.

Netrvalo to dlouho, než místní Hotentoti (většinou kmen Khoikhoi) začali mít problém s Holanďany, kteří se systematicky roztahovali do vnitrozemí, zabírali více a více území, které Khoikhoi považovali za jejich, a začaly války s Holanďany. 1674 si Holanďané postavili hrad Castle of Good Hope (hrad dobré naděje), který se dodnes dochoval, a tam se obyvatelstvo Kapského Města stáhlo, když začali Khoikhoi útočit. Holanďané z Holandské Východo-Indické Společnosti se ale neustále roztahovali po celém jižním cípu kontinentu a zakládali nové vesnice a města, farmy a obchodovali vesele s tou částí místní

populace, která k tomu byla donucena hladem nebo nemocemi. V téhle době (1713 až do 1767) byly 3 epidemie neštovic, které prakticky zdecimovaly populaci Khoikhoi.

V roce 1680 přišlo do Jižní Afriky hodně francouzských Hugenotů, kteří byli jako náboženská sekta pronásledováni katolickým kostelem a francouzským králem. Přinesli do Jižní Afriky jejich francouzská vína a začali vysazovat vinice a vyrábět dobrá francouzská vína.

V období 1780 až 1783 Holandsko vedlo válku s Anglií v Evropě a prohrálo. Holandská Východo-Indická Společnost se rozpadla. V roce 1795 Anglie okupovala Kapskou Provincii a nastolila anglického general Craiga jako gubernátora. Anglie začínala systematicky obsazovat nová území na východním pobřeží Indického oceánu anglickými přistěhovalci, kterým byl slíben ráj v Africe, ale po jejich příchodu musí bojovat s nepřátelskými kmeny černých obyvatel, aby si ten slíbený ráj vytvořili. Mnoho jich zemřelo, ale ti, kteří se chtěli vrátit do Anglie, neměli na to peníze a museli pokračovat v boji za přežití.

Anglické úřady, které obsadily bývalé území Holandské Východo-Indické Společnosti a teď vládoucí v jižní části Afrického kontinentu, se dostávaly do neshod s místní holandskou populací a Holanďané se začínali bouřit proti novým anglickým zákonům, cizí řeči, jiné náboženské víře a začínali opouštět svoje farmy a vesnice a táhli do vnitrozemí kontinentu, kde doposud bílí lidé nebyli. Stěhovali se ve skupinách 50 až 150 lidí (farmáři s celými rodinami, jejich sousedi, služebnictvo a otroci (systém otroctví byl zaveden v Africe se souhlasem otroctví zavedeným po celém světě v té době, obzvlášť v evropských koloniích. Otroctví bylo oficiálně zrušeno v anglických koloniích v roce 1807) a stěhovali se v obyčejných zemědělských vagonech, které přikrývali plachtami. Každý vagon táhlo 6 až 12 volů a byl to tvrdý výlet. Na vagonech jely ženy a děti, muži jeli na koních, služebnictvo šlo pěšky a staralo se o dobytek – krávy, ovce, slepice, atd. Živilo se tím, co muži každý den zastřelili v buši. Naštěstí Afrika v té době byla plná zvěře a sedláci byli dobří lovci. V noci museli dobytek chránit usekanými stromy s trny, aby je lvi a jiná divá zvěř nesežrala. Hodně jich zemřelo během cesty na malárii, na spavou nemoc, na jiné rozkošné nemoci afrického kontinentu, nebo prostě s oštěpem v zádech. Dotáhli se tímto způsobem až do střední a severní části momentální JAR, někteří se dostali až do Angoly a Mosambiku. Tito farmáři – říkali si Búrové (boer v holandštině znamená sedlák), obsadili nová území na jižní části afrického kontinentu, založili nové farmy, vytvořili nové vesnice a města a vytvořili novou společnost a kulturu, která byla jejich a žádná jiná země nebo velmoc jim do toho nekecala. Založily se nové Búrské republiky a budoucnost začala vypadat čím dál tím lepší. Bylo to bohužel krátké. Anglie se začala roztahovat na Africkém kontinentu a začala „šlapat Búřům na paty“. Anglie obsadila velké části

východní Afriky a východní část současné JAR, ostatní evropské země následovaly – každá země chtěla mít své vlastní kolonie. Belgie, Německo, Francie, Itálie, Portugalsko a Španělsko si všichni obsadili rozdílné části afrického kontinentu a nastalo údobí kolonialismu. Není to tak docela pravda, protože kolonie vznikly v době, kdy Kolumbus „objevil“ Ameriku, Portugalci a Holanďané Indonésii a Indii, ale ten náhlý zájem o kolonie začal v devatenáctém století. Africký kontinent nebyl jediný, kde se evropské státy rozhodly kolonializovat ty „podřadné rasy“ – stejně tak dopadly severní a jižní Amerika, Asie a Austrálie.

Objevení diamantů a zlata na jihoafrickém území kontrolovaném Búry přitáhlo do země spoustu nových lidí z celého světa – zlatokopů, dobrodruhů, kriminálníků, atd. Zároveň to ale tak nějak zničilo búrskou nezávislost – velkomocná Anglie nemohla přece nechat několik Búrských sedláků, aby si vládli sami, museli jim zavést nový systém vlády a „vylepšit“ jejich kulturu. Že při tom zničili samostatné Búrské státy a získají tím pádem kontrolu těžby mohutných zásob přírodních nerostů, bylo „pochopitelně nepodstatné“ v poměru k tomu, co ti Búrové získají, když jim bude Anglie vládnout! Tenhle arrogantní postoj Anglie k ostatním „méněcenným národům a rasám“ zažilo Československo na vlastní kůži, když Anglie „prodala“ Sudety Hitlerovi v roce 1939, aby si zachránila vlastní kůži. Jejich postoj (pan Chamberlein, anglický ministr zahraničních věcí) byl: přece nemůžeme dovolit, aby nějaké nevýznamné Československo stálo v cestě k zachránění Anglické říše! Rovněž tak před koncem druhé světové války anglický premiér Churchill byl jeden ze zástupců vítězných států, který na Yaltské konferenci velkomyslně „dovolil“ Stalinovi, aby osvobodil Československo a tím pádem zajistil Stalinovi volnou cestu k nastolení komunistického ráje po válce.

Čili Anglie po nálezu diamantů a zlata na Jihoafrickém území se prostě rozhodla, že udělá z celého jižního konce afrického kontinentu jejich kolonii. Že tam existovaly nezávislé státy, ve kterých si Búrové vládli sami, nebylo pro Anglii podstatné. Jejich heslo bylo: „Nad Anglickou říší slunce nikdy nezapadá“ a anglická vojska se začala vyloďovat v Kapském Městě a také na východním pobřeží v městě Durban a začaly „Búrské války“. Bylo jich několik, ale ty první byly lokální. V roce 1898 začala ta největší Búrská válka, která zachvátila celou Jižní Afriku. Búrové se bránili a měli zpočátku hodně úspěchů – každý z nich uměl velice dobře střílet a malé Búrské jednotky na koních byly pohyblivé, mohli žít dlouho z toho, co našli nebo si zastřelili v buši a odstřelovali anglické vojáky v jejich červených a bílých uniformách pochodujících v sevřených řadách tak efektivně, že z nich Angličané měli hrůzu. Búrové velice rychle a efektivně zastavili pochod anglických armád do vnitrozemí a Angličané museli přivážet více a více vojáku, aby těch pár Búrů potlačili. Anglický generál Lord

Buller byl odvelen zpátky do Anglie, protože nebyl na takovou válku zvyklý a nastoupil místo něho generál Lord Kitchener. Byl mladší, velice agresivní a žil s úmyslem vytvořit anglickou nadvládu nad tím prokletým černým kontinentem. Udělal si dobré jméno v Súdánu (vymlátil všechno místní obyvatelstvo, které se nechtělo dát Angličany „osvobodit“, a začal zavádět nový styl války s Búry. Začal spalovat všechny Búrské farmy, protože ty dodávaly Búřům jídlo a náboje, a ženy a děti ze spálených farem nastěhoval do anglických koncentračních táborů po celé Jižní Africe, ve kterých zhruba 20 000 dětí zemřelo na rozdílné nemoci, které nikdo nemohl léčit díky nezájmu anglických úřadů a díky nedostatku léků.

Búrská válka získala pověst v několika směrech v historii válek:

- * Byla to první válka, kde se civilisté naháněli do koncentračních táborů. Angličané systematicky zničili téměř všechny Búrské farmy, které poskytovaly pomoc Búřským bojovníkům a ženy a děti z těch farem museli žít v těch táborech.

- * Prvně v historii válčení se začaly používat zákopy, kde se Búrové schovávali a odstřelovali přicházející anglickou armádu, pochodující v sevřených jednotkách. Zákopy se prvně použily v Krymské válce asi před 70 lety, ale ve velice malém měřítku. Zároveň Búrové prvně používali „partyzánskou válku“ – malé pohyblivé jednotky Búřů na koních napadaly anglické sbory ze směru nebo ze strany, kde to Angličané neočekávali, zničily anglické zásoby jídla a vody, zastřelily několik anglických vojáků a rychle se zase stáhly do buše.

- * Búrové začali používat dum-dum kulky v jejich puškách, které měly vyvrtné malé dírký na vrcholku kulky – vstupní rána do lidského těla byla malá, pouze ten průměr kulky. Výstupní rána na druhé straně lidského těla byla ale velká jako pěst – ta kulka před sebou hrnula tkáň lidského těla, místo, aby tou tkání prostě jenom proletěla, jako obyčejná kulka. Když Angličané zajali nějakého Búřského válečníka s náboji s vyvrtnou kulkou, okamžitě ho zastřelili, bez válečného soudu.

Tahle největší Búrská válka skončila v roce 1903, trvala 4 roky. Na Búřské straně válčilo hodně „mezinárodních“ vojáků – Australané, Němci, Francouzi, Kanadáné, všichni na straně Búřů, protože Anglie nebyla tou jejich brutální válkou proti Búřům populární.

Na druhé straně, v anglických jednotkách bojovali vojáci z anglických kolonií – Kanadáné, Australané, Indové, atd. Byla to smutná válka, zničila většinu země a Búřské populace a Angličané přivezli do Jižní Afriky dostatečný počet vojáků, kteří jim tu válku po čtyřech letech vyhráli. Jižní Afrika se stala tím pádem Britskou kolonií.

Milan Ouhrabka

A PROČ JÁ?

Takto se ptá každý, když všichni vidí nějaký nepořádek, povalenou popelnici apod. Všichni VĚDÍ, že by se to MĚLO uklidit, ale občanská hrdost každému brání, aby tu popelnici zvedl! Zvláště, pokud je v okolí více lidí! To by přece byla pro Vás ostuda, že? A tak i často drobný nepořádek čeká na svého SPASITELE!

Máme tu v obci pár míst, které jsou rozhodně postaveny s láskou a symbolikou dané věci. A protože jsou jakoby „K NIČEMU“, tak ani nemají nikoho, kdo by o ně pečoval. Ano, správně, myslím tím svatostánek „U Kliků“, i dál v lese „Ve Březi“. Dnes se asi už nedozvíme, PROČ se zrovna tam tyto mohyly postavily, ani KDO je stavěl, a proč zrovna tak, jak je vidíme dnes! Že by dřív lidé neměli co dělat a jen tak, z dlouhé chvíle si někdo vyhrál, tak to asi ne! Prostě se věřilo na nějakou VYŠŠÍ MOC, a v této touze uctít tuto sílu jistý spolek se rozhodl nějaký takový symbol Božstva postavit.

Za komunistů bylo zakázáno se projevovat sympatiemi k jinému Bohu, než byl soudruh Lenin či Stalin! V pozdější době to pak byl Brežněv. Ale teď, po pádu komunismu (nepíšu schválně Sametové revoluci, protože to žádný SAMET NEBYL!) už je možné podle své vůle a schopnosti něco vyjádřit. Ano – každý si vylepšuje své bydlení podle svých možností a peněz. A okolí? Co je mi do toho? Však to má NĚKDO na starosti, ne? Tak ať se stará! Mám otázku – a co když se stará blbě nebo VŮBEC? No, a tak mi to nedalo, umím opravit leccos, a tak jsem koupil kbelík vápna na bílení a krásně jsem oba křížky obítil. Zároveň jsem natřel barvou andělíčka, věnec a obnovil nápis pod soškou Ježíše. Jistě se toho většina z vás všimla a snad jste se ptali, kdo mu to zadal? A kolik za to dostal? Vidíte, to je ONO! – Vy si prostě nedovedete představit, že člověk udělá něco JEN TAK, z lásky a víry, že je to TŘEBA! Protože OBA ty křížky už vypadaly katastrofálně! A ten, kdo je kdysi stavěl, aby se obracel v hrobě! A tak já, když se mi opravdu povedlo dílo, které nemá široko daleko obdoby (a někdy to snad byla opravdu BOŽÍ POMOC!), jsem se prostě sebral, a oba křížky OPRAVIL!

Zrovna tak, jako jsem zařídil (a zaplatil!) vytažení velkého padlého stromu do rybníka „Pod hradem“. V hospodě mi všichni říkali, že to nejde! A když jsem oponoval, říkali: „Tak to zkus! Udělej to, když tak kecáš!“ – No, když jsme dokázali vytáhnout 30 tunový tank ze stráně na cestu, nevím, proč by se nevytáhl z vody strom! – Prostě, jak zpívá Voskovec a Werich: „jen za to vzít, a plivnout do dlaní!“ A protože jsem se toho v životě hodně naučil a vyzkoušel, tak jsem vytáhl se synem i „pitomej strom!“

Tím bych rád apeloval na všechny milovníky Druztové a přírody, aby si teď vzal NĚKDO křovinořez a vyholil krásně „Na Homolce“ ten prales a roští, co brání

procházce kolem dokola, a výhledu jak na hřbitov, tak na hrad! Se smutkem vzpomínám, jaký tam byl krásný palouk, kam chodili babky na trávu sekat králíkům. – Dnes králíky nikdo nemá, jezdí se do supermarketů, a tak okolí chátrá! Třeba je tato výzva jen voláním zoufalce uprostřed pouště, ale co kdyby?

Pro čtenáře Věžky napsal K. Tarantík

STALO SE ...

- před 25 lety – 1996

- byl vyhlášen Přírodní park Horní Berounka
- od 1. března v sobotu a v neděli nezajížděly žádné autobusy
- žadatelům v Druztové byl zaveden telefon – pevná linka

- před 30 lety – 1991

- byl vyhlášen Národní park Šumava
- kostel sv. Maří-Magdaleny byl podruhé vykraden

- před 35 lety – 1986

- v atomové elektrárně Černobyl došlo k havárii - duben

- před 55 lety – 1966

- v Plzni byla zahájena výstavba sídliště Bory

- před 60 lety – 1961

- 12. dubna se uskutečnil let Jurie Gagarina. Bylo mu 27 let a měřil 157 cm.

- před 65 lety – 1956

- v Bolevci ing. Kaňák založil arboretum sbírku borovic – Sofronka

- před 70 lety – 1951

- ve školách byly zavedeny Žákovské knížky
- 1. května bylo zahájeno vysílání rozhlasu Svobodná Evropa

- před 80 lety – 1941

- 9. dubna začal v Plzni jezdit trolejbus - od lázní do Doubravky, od května zajížděl i k ústřednímu hřbitovu
- Říšský protektor zakázal činnost Sokola

- před 90 lety – 1931

- v Praze byla otevřena zoologická zahrada

- začala u nás hospodářská krize, výroba poklesla, zvýšil se počet nezaměstnaných
- před 100 lety – 1921
 - Druztová měla 100 domů, žilo zde 175 rodin - 732 obyvatel
 - v Plzni začal jezdit 21. března městský autobus
 - 30. dubna byl v Druztové založen Požární sbor
 - v Plzni žilo 108 000 obyvatel
- před 110 lety – 1911
 - byl založen Fotbalový klub Viktoria Plzeň
- před 120 lety – 1901
 - v Bolevci byla otevřena střelnice Škodových závodů 10.3.
 - byla otevřena rozhledna na Krkavci - 19.5.
- před 150 lety – 1871
 - byla zahájena stavba železnice Plzeň-Žatec
- před 200 lety – 1821
 - 5. května zemřel Napoleon Bonaparte
- před 250 lety – 1771
 - zavádělo se číslování domů podle nařízení Marie Terezie
- před 300 lety – 1721
 - Jan Nepomucký byl prohlášen za blahoslaveného. Po osmi letech byl svatořečen
- před 400 lety – 1621
 - 21. června kat Jan Mydlář na Staroměstském náměstí v Praze popravil 27 účastníků povstání
- před 550 lety – 1471
 - v únoru zemřel Jan z Rokycan
 - v březnu zemřel Jiří z Poděbrad
- před 600 lety – 1421
 - Jan Žižka dobyl kláštery – Chotěšov, Kladruby, Teslíny, Rokycany, Plasy. Od 14. února obléhal Plzeň.

Jiří Folk

ZÁLEŽÍ NA UČITELI

Jistě si mnozí v dospělosti vzpomínáte na školní léta, a na ty, kdo vás učili. Některý vyučující si dává záležet, aby byl „důležitý“ v očích dětí, jiný si vyžaduje přísný respekt apod., ale je jen málo z nich, kteří DOVEDOU NAUČIT opravdu nenásilně, zajímavě a přitom si vytvořit i tu přirozenou autoritu učitele.

Já sice žádné učitelské vzdělání nemám, přesto jsem vedl několik let kroužek „Leteckých modelářů“. Některé děti u toho vydržely, jiné se k tomu vrátily mnohem později, až když měli svoje děti. A protože jsem se naučil také hrát na kytaru, rád bych pomohl i některým zájemcům se na ni naučit hrát. Jsou sice různé rady a výuky na internetu, ale to, zda výuku zvládáte správně, vám počítač neřekne! Je opravdu duševní požitek, když si můžete zahrát a zazpívat písničku, co se vám líbí! A je mi smutno z toho, kolik kytar se prodává na burzách a v bazarech! Ne, že by byly ohrané, často jsou zánovní! Jejich majitelé je opustili, protože se na ně NENAUČILI HRÁT! Ten, kdo má kytaru a umí na ní hrát, by ji nikdy NEPRODAL, protože si na ni může zahrát písničky, co se mu líbí, nebo i se naučit novou, kterou slyšel z rádia!

A protože je teď ta divná doba s všelijakým omezením, rád bych pomohl všem, co se na kytaru chtějí naučit. Již dřív jsem udělal kampaň ve Zručské škole, přihlásily se 3 dívky. Ačkoli mám rozepsanu celou výuku na 8 lekcí, vydržela jen jedna! JDE OPRAVDU JEN O TU chuť a vůli vydržet! Podobně, jako v každé činnosti. Pokud vás to oslovilo, nebo vaše dítě má touhu na kytaru umět, zavolejte mi na tel. 606 283 320. Sice to nebude jako v „Hudebce“, ale nejspíše za 2 měsíce bude vaše dítě už SLUŠNĚ umět hrát! Když se tomu tedy bude VĚNOVAT! Pokud chcete, (aby nemělo trému), můžete být jeden z rodičů přítomen při lekcích. Aspoň si nahrajete systém hry. Samozřejmě se můžete naučit i Vy! Ať je nás – MUZIKANTŮ – víc! A aby děti nehrály jen na MP-3 apod. To je můj dárek k zvládnutí pandemie, aby se člověk „nezbáblil“ – naopak – se něco naučil, co ho baví.

Nabídku ze svého umění napsal K. Tarantík

VÝUKA HRY NA KYTARU

Každá lekce je utvořena tak, aby hráč postupně získal návyky a přehled systému akordů a rytmů. Trvání lekce je asi 15 minut – adept si nahraje na mobil výuku a také si ji vyzkouší. Pak už trénuje doma. Po zaučení se domluví na další lekci, a tak to postupuje až do závěrečné osmé. To už je každý natolik vyspělý, že další doučení si dotvoří sám! Pokud ne, individuálně poradím. Naučíte se základní harmonii, ladění kytary a jistě si vypěstujete hudební sluch! Vím to sám podle sebe! Není čeho se obávat, jen mít tu chuť a vůli! Tu Vám dát nemůžu! Takže je to na každém, podle zájmu!

Osvětu výuky napsal K. Tarantík

VÝROČÍ OBČANŮ

Ve druhém čtvrtletí roku 2021 oslaví svá významná životní výročí tito naši spoluobčané:

DUBEN:

Racek Josef	5. 4. 1971	50 let
Balloun Jindřich	10. 4. 1936	85 let
Medová Zdeňka	16. 4. 1946	75 let

KVĚTEN:

Vítková Michaela	7. 5. 1971	50 let
Popp Václav	13. 5. 1961	60 let
Motyčáková Marcela	13. 5. 1971	50 let
Vracovský Josef	14. 5. 1971	50 let
Kormošová Jitka	22. 5. 1956	65 let
Ženíšek Jiří	23. 5. 1956	65 let
Hrdlička Miroslav	27. 5. 1941	80 let
Folk Jiří	28. 5. 1951	70 let

ČERVEN:

Šlaufová Růžena	1. 6. 1931	90 let
Waisová Drahoslava	18. 6. 1936	85 let
Pešková Zdeňka	21. 6. 1951	70 let
Korelus Václav	23. 6. 1956	65 let

*Obecní úřad Druztová přeje všem našim jubilantům ještě mnoho roků
prožitých ve zdraví, klidu a spokojenosti mezi svými nejbližšími.*

NEJMLADŠÍ OBČÁNCI

Od posledního vydání našeho občasníku se v naší obci narodil jeden nový občanek. Je to:

Sekmiller Eliáš

narozen

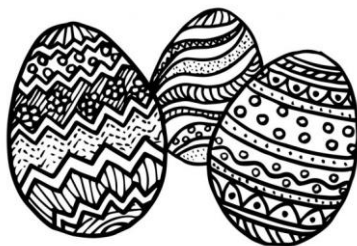
24. 2. 2021

Přejeme mu touto cestou, aby jej v životě provázela radost, štěstí a aby vyrůstal ve zdraví v klidném a láskyplném rodinném prostředí k radosti svých rodičů i nás ostatních.

DODERKY

- Splatnost **vodného a stočného** – zálohy za I. čtvrtletí 2021 je do 15. 4. 2021. Možno uhradit na bankovní účet č. 4122371/0100, var. symbol 55+číslo popisné.
- **Sběrné místo** za fotbalovým hřištěm bude i nadále otevřeno každý týden v sobotu i v neděli od 10 do 11 hodin.
- **Pouťová zábava** je plánována na sobotu 15. května od 19. hodin na prostranství u Apolla. K tanci i poslechu by měla hrát hudební skupina W.A.M.P., vše bude záležet na aktuální situaci a platných opatřeních.

*Zastupitelstvo obce Druztová a redakce Věžky Vám přeje
příjemné prožití svátků jara
a veselé Velikonoce.*

SDH Druztová – Vykutálená vajíčka aneb trochu jiné Velikonoce

VĚŽKA – Zpravodaj obce Druztová, periodický tisk územního
samosprávného celku

Vydává Obec Druztová se sídlem Druztová 1, 330 07 Druztová, IČO: 002 57 729, email: urad@druztova.eu. Vychází 4x ročně. Povoleno Ministerstvem kultury České republiky, registrační číslo MK ČR E 12285. Odpovědná redaktorka Marta Mašková, redaktor Ing. Jiří Folk, grafická úprava textu Mgr. Markéta Pěčková. Za obsah článků ručí autoři. Redakce si vyhrazuje právo na drobné stylistické úpravy. Vyšlo 24. 3. 2020.

BŘEZEN 2021

Náklad 280 kusů – 121. číslo – zdarma